

El relat hot: Bruno i Sara

Disclaimer: El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental, comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediatesa i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

Bruno i Sara

Era un d'aquells dies de tardor a Barcelona, amb una pluja fina que deixava gotes brillants sobre la ciutat. El metro anava més ple que mai, i la gent es movia dins dels vagons buscant espai entre el soroll de les portes tancant-se i el constant murmurí de converses. En Bruno havia tingut un matí llarg a l'institut i només volia escoltar música i desconnectar. Però aquell dia, entre la multitud, va fixar-se en una noia que semblava mirar cap a la seva direcció.

La Sara estava al costat de la barra, recolzant-s'hi amb una mà, mirant de no caure amb els sotracs del vagó. Amb els auriculars posats, semblava absorta en el seu món, però de tant en tant, aixecava la mirada i la dirigia, tímidament, cap a en Bruno. Quan els seus ulls es van trobar, va sentir una espècie de calidesa inesperada, però va apartar la mirada ràpidament, intentant amagar un somriure.

En Bruno, sorprès, va pensar en acostar-se, però va decidir esperar. A la següent parada, quan el metro va frenar de sobte, en Bruno va perdre l'equilibri i, gairebé per instint, va agafar la barra amb força? just a l'altura de la mà de la Sara. Els seus dits es van tocar, i durant un instant, tots dos van quedar-se mirant, sorpresos per aquella petita connexió inesperada.

?Perdona, no volia? ?va començar a dir en Bruno, amb un somriure tímid.

?No, no passa res ?va respondre la Sara amb una rialla, mirant-lo amb els ulls brillants.

El metro va continuar el seu recorregut, i ells dos van seguir en silenci, però ara la tensió es notava. Cap dels dos va treure la mà de la barra, i semblava que aquell toc casual els havia fet perdre les ganes de dissimular.

?Ets d'aquí? ?es va atrevir a preguntar ell, per trencar el silenci.

?Sí, bueno, visc aquí des de fa anys, però sóc de fora ?va respondre ella, mirant-lo directament?. I tu?

?Jo també sóc d'aquí. Però, escolta, no hi ha cap lloc millor per conèixer gent que el metro, oi? ?va dir amb un somriure una mica avergonyit.

Els dos van riure i van començar a parlar sobre coses senzilles: el barri on vivien, la música que

escoltaven, les sèries que estaven mirant. Amb cada parada, en Bruno notava com la connexió amb la Sara creixia, i cada cop es fixava més en els petits detalls: el to de veu suau que feia servir, el somriure que s'anava fent més natural i còmode, i la manera en què el mirava quan ell feia algun comentari divertit.

Finalment, el metro va arribar a la parada on en Bruno havia de baixar. Aquell trajecte havia estat curt, però havia significat més del que esperava.

¿Crec que he de baixar aquí? però m'agradaria seguir parlant amb tu, si vols? va dir, amb un toc d'incertesa.

La Sara va dubtar uns instants, però després va assentir amb un somriure, treient el mòbil.

¿Apunta el meu número, així podrem quedar un altre dia, sense presses? va dir, mirant-lo amb una mica de timidesa.

En Bruno va introduir el número de la Sara amb el cor accelerat, mentre sentia que l'oportunitat de tornar a veure-la era massa bona per ser certa.

¿Espero veure't aviat? va dir ell, mirant-la una última vegada abans de sortir del metro.

Els dies següents, en Bruno no podia treure's la Sara del cap. Així que, sense pensar-s'ho gaire, li va enviar un missatge:

Bruno: *Hola Sara! Aquí el noi del metro? Tens plans aquesta tarda?*

Ella va respondre al cap de pocs minuts:

Sara: *Ei! Doncs sí, noi del metro. M'agradaria veure't, sí! Vols que anem a fer un cafè o alguna cosa així?*

I així, un parell de dies després de conèixer-se, es van trobar en una cafeteria del barri Gòtic, un lloc petit i acollidor, perfecte per parlar sense distraccions. Durant hores, van compartir converses sobre els seus somnis, la música que els apassionava, les pel·lícules que els feien somiar amb viatges i històries impossibles.

El temps semblava volar quan estaven junts. Quan ja era de nit i estaven a punt d'acomiar-se, van sortir a caminar pels carrers del barri, il·luminats per la llum dels fanals. Va ser en aquell moment, sota el cel de Barcelona, que en Bruno va sentir la necessitat d'acostar-se a la Sara, però dubtava, preguntant-se si era massa aviat.

¿Bruno...? va dir ella, apropant-se una mica més?. Tinc la sensació que et conec de tota la vida.

Ell va somriure, mirant-la als ulls.

?A mi em passa el mateix... és com si el destí hagués decidit que ens trobàvem al metro aquell dia ?va respondre, amb un to de veu més suau.

Amb aquella frase, els dos van somriure, i sense pensar-ho més, en Bruno es va apropar lentament i li va fer un petó. Va ser un petó suau, sincer, que semblava contenir tota l'emoció d'aquells dies. La Sara va respondre al petó amb la mateixa tendresa, deixant-se portar per aquell moment.

Quan es van separar, es van mirar i van riure amb aquella complicitat tan especial. Sense dir res més, van seguir caminant pels carrers estrets, sabent que aquell només era el començament d'una història que havien començat a escriure junts, sense presses, però amb molta il·lusió.

CONTINUARÀ...

Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!